

Arany estéje

Hallgatás meótiszi
 lábába fulladó,
 halántékdob mögött
 lüktető, kimondhatatlan
 szavak, világnyivá nővő
 hiány vérlucskos embriói,
 elvetéltek, köldökzsinór-kötéllal
 nyakatokban hörgő csecsemők,
 ha tán világra jöttetek:
 érkezésetek ki várja? –
 A forradalom csodaszarvasa
 lándzsahegy-átfúrta szívvel
 lerogyott a segesvári mezőn...
 űzött vadakra: hazátlanul
 bolyongó gondolatokra
 puskacső mered mindenünnen
 (megmotozzák az agyvelőket is)
 Nagyida lidércálmai után
 mi jöhet még? Szavak, ti szavak,
 megőszült apátoktól mit akartok?...
 pedig, pedig, most kellene
 a remény katonáiként rendületlen
 falanxba sorakoznotok:
 de csak pár kósza töredék,
 vers-negatívok, kényszerképzetek
 sajognak, égnek a papíron:
 nagyon fáj! Nem megy!... Csak a halottak
 nem értik a szenvedés anyanyelvét:
 könnyű nekik. De mit tehet az élő,
 ki Nessus véres ingét
 hordja lelkén, a lantot, a lantot
 kebelére szorítva halálíg?

Csend és hó és halál

Vörösmarty Mihály emlékének

Kilobbant remény, vert hadak –
már minden elveszett.
Hol élned, halnod kell – a föld
üszökfekete, óriási seb.

Bitófaerdők, vériszamos
mezők fölött dögvész lehel.
Megnyitja iszonyú ölet
a sír, hol nemzet süllyed el.

Hol késel, ünnep? Húzd, cigány,
pattanj meg, túlfeszült ideg!
Zengesd a csillagoknak legalább,
ha már nem kellesz senkinek! –

Kiapadt agyvelő, setét
eszmék: föllázadt angyalok.
Hasztalan bekiáltozott úr.
Csend és hó és halál ragyog.